

ρους πού θά εἶταν παραδεισένιοι. Μὰ σὸ "Άγιον Όρος δὲν πῆγα καὶ θά ἤθελα νὰ μάθω τί φτειάνετε αὐτοῦ. Δὲ θά μπορέσεις ὅμως σὺ νὰ μοῦ τὰ διηγήσεις αὐτὰ γιατί θά στολίσαι τὸν ἑαυτό σου καὶ τοὺς φίλους σου περίσσια καὶ θά βρῖσεις τὴν ἀντίθετη μερίδα. Αὐτὰ σὰς δὰ τὰ καμώματα ἔφεραν τοὺς Ρώσους σὸ "Άγιον Όρος.

— "Άς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ τὰ δύσκολα ζητήματα, φίλε μου. . . Δὲν τρῶμε κανένα πεπόνι ;

— Άκοὺς ἔχει ; Ἔτσι σὲ θέλω, καλόγερε, νὰ εἶσαι φυσικός.

— Αὐξέντιε, φέρε μας κανένα ἀπὸ κεῖνα τὰ καλὰ πεπόνια πού φυλάει ὁ γούμενος σὸ καλλάρι, διάλεξε τὸ πιὸ γινωμένο. Φέρε μας καὶ κρασί.

— Καὶ ὕστερα πρέπει νὰ φεύγω γιατί νύχτωσε.

Ὁ Αὐξέντιος τὸ καλογεροπαίδι, ὁ δόκιμος, πῆγε καὶ μᾶς ἔφερε ἕνα πεπόνι, καὶ ὁ καλόγερος τὸ ἔκοψε μὲ πολλή τέχνη καὶ τὸ φάγαμε καὶ ἠπιαμε καὶ κρασί.

Πῆρα τὸ μονοπάτι καὶ πηγαίνοντας στοχαζόμουν. Γιά μένα ἡ σκέψη καὶ οἱ ιδέες εἶναι τὸ φῶς πού φωτίζει τὸ δρόμο μου. Χωρὶς τὸ φῶς αὐτὸ δὲ θά μπορούσα νὰ ζήσω καὶ θά ἦταν τραγικὸ ἂν δὲν ἦταν ταιριασμένες ἡ σκέψη μου καὶ ἡ ζωὴ μου, καὶ ἂν πάλαιον ἀναμεταξύ τους ἀτέλειωτα. Ἡ ζωὴ μου πηγαίνει νὰ μοιάσει μὲ τίς ιδέες μου, ἡ καὶ ἀλλοίως ἀπὸ τὴ ζωὴ μου βγαίνουν οἱ ιδέες μου πού φωτίζουν πάλι αὐτὲς τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν ἀλλάζουν. Δὲ χάνομαι στίς ιδέες μου γιατί δὲν τίς πολιπιστεύω. Οἱ λυμένες ἀπὸ κάθε δεσμὸ μὲ τὴ ζωὴ μου ιδέες σέρνονται ἀπὸ κάτω ἄτια πού λέγονται πόθοι, καὶ οἱ πόθοι γεννοῦν κάτω φουσκάλιδες ἡ ἀερόστατα πού λέγονται ὄνειρα καὶ τὰ ὄνειρα εἶναι καπνός. Ὅταν ἀρχίζω νὰ πελαγόνω μὲς στίς ιδέες μου, ἡ ἔταν ἀρχίζει νὰ στερεῖται τὸ μυαλό μου, πιάνω μιὰ πέτρα, ἕνα δέντρο, τὸ χῶμα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πῶς δὲν παραστρατίζω ἢ πῶς παραστρατίζω. Γι' αὐτὸ καταπιάνομαι καὶ σ' ἐνέργειες μέσα στοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἐνέργεια εἶναι ἀνάγκη, γιὰ νὰ μὴ χάνομαι, εἶναι ἀνάγκη καὶ γιὰ νὰ μὴ στερεῖται ἡ σκέψη μου. Τὸ μυαλό μου κουνιέται ὅπως πρέπει ὅταν ἐνεργῶ, καὶ τότε ἡ σκέψη φωτίζει τὴν ἐνέργειά μου, καὶ αὐτὴ πάλαι κανονίζει τὴ σκέψη μου.

Περπατώντας γοργὰ ἀνάμεσα στὰ χυμώδη καὶ στίς μεγάλες πέτρες πού κοίτονται σκόρπιες σὲ κελίνο τὸ μέρος, ἔφτασα βράδυ βράδυ στὴ Χώρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΔΑΣ

σάρκα του. Κ' ἔδωκεν ἡ φωνὴ του μαζί μὲ τὴν ψυχὴ του, σφυρηχτὰ σὰν ψυχροκρητὸ.

— Εἶναι φοβερό, εἶναι φοβερό, ὅτι λέω. Θὰ μὲ συχωρέσεις, πῆς θὰ μὲ συχωρέσεις, Χρυσούλα ; Ὁ! νάξερεις, νάξερεις ! Ὅλη μου ἡ ζωὴ χαμένη. Ἀφ'οῦ σὲ γνώρισα ἐνοίωσα πῶς ὅλη μου ἡ ζωὴ ὡς τὰ τώρα εἴτανε χαμένη. Πρῶτα εἰμωνα τυφλός. Τώρα καὶ σὲ πὶο τιποτένια πράγματα πού εἶδα μαζί σου περιχύνεται δὲν ἔχω ποιά μπλὲ κι ἀστείρευτη πόληση.

Παραμιλοῦσε. Εἶχε πετάξει τὰ σεντόνια καὶ τὸ σῶμα του φάνηκε μὲς ἀπὸ τὴν ποκαμίσια κοκκαλιάρι καὶ φριχτό. Τὰ μάτια του αἰγάνε καὶ τὸν ἐπνιγε ὁ βῆχας κ' ἔτρεψε.

Παραμιλοῦσε. Δὲν ἤξερε τί ἔλεγε. Ἐκλαίει, γελοῦσε, φώναζε—κουρέλι ἀνθρώπινο.

— Δὲν ξέρεις ἐσύ, δὲν ξέρεις. Εἶσαι ἀθώα ἐσύ, καὶ χαμογελάς καὶ μοῦ δίνεις τὸ χέρι. Κ' ἐγὼ ἀκούω τὰ βουδὰ παράπονα πού τρέχουνε σὰ σταλαχτίτες καὶ σὰ δάκρυα, ἀπὸ τὰ ἡλιοροδισμένα μάρμαρα τοῦ Κεραμεικοῦ. Οἱ μου ! μοῦ φαίνεται θά τρελλαθῶ ! ἕνας πυρετός κάθεται ἀπάνω σὲ χεῖλιά μου σὰ σφαγίδα πυρίνη !.. Πονῶ ! Πονῶ ! Συχωρεσέ με, Χρυσούλα ! Χρυσούλα !

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΛΗΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.—Γιὰ τίς Ἐπαρχίας Δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. Χρ. 10.

Γιὰ τίς Ἐπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρίμηνης (2 Δρ. τὴν τριμηνίαν) συνδρομὴν.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἢ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πούλιονται σὸ γραφεῖο μας σὲ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρόμου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου Ὁμόνοια), σὸ κιόσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), σὸ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, σὲ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, σὲ Πύργο σὲ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ὁ μπαμπούλας—Πῶς ἔκρινε ὁ κοσμάκης—
«Μιχτὸς σύνδεσμος»—Οἱ συντεχνίες.

ΑΡΧΙΝΗΣΕ καὶ στὴ Βουλὴ καὶ σὸν τύπο νὰ χτυπιέται ὁ «Στρ. Σύνδεσμος». Καὶ μάλιστα μὲ κάποια χαρακτηριστικὰ ἀφοδιά, πού δείχνει πῶς ἀρχινῶς νὰ ξεπέσει στὴν κοινὴ συνείδηση, νὰ χάνει τὸ γόντρο τοῦ μπαμπούλα πού τὸν κράτησε τρεῖς κι ἀπάνου μῆνες σὲ τέτλια ζηλεμένη περιωπῇ.

Ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» ἔπαψε πιά νὰναι μπαμπούλας—ἴσως γιατί δὲν τόνωσε πῶς τέτοιον ρόλο ἐπαιζε καὶ δὲ φρόντιζε νὰ μείνει μέσα σὸ ρόλο του. Μεσημέριος ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιτυχία του, μεθυσμένος ἀπὸ δυὸ τρεῖς κατωστὲς μικροπτιχίες, βγήκε στὰ φανερά, πολέμωσε στήθος μὲ στήθος, καὶ, καθὼς εἴτανε φυσικὸ, νικῆθηκε. Ὁλέθριο στάθηκε γι' αὐτόνε τὸ ζήτημα τοῦ Λαπαθιώτη. Τοῦλειψε τὸ διπλωματικὸ, πού λέγε, τὰκτ καὶ τὸ φορτώθηκε τὸ ζήτημ' αὐτὸ στὴ ράχη του. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰν τὸ κρατήσῃ. Καὶ οἱ φοδέρεις καὶ τὰ «Ἀνάγκη εὐλικρινείας» του πού ξεπόλυνε τίς μέρες τῆς κρίσης ξεσπάσανε σὲ τέλος σὰ σαπουνό-φουσκες.

Λυποῦμαστε γι' αὐτὸ, παραπολὺ λυποῦμαστε. Μὲ τὸ γονάτισμα, ἂν ὅχι ἀκόμα καὶ μὲ τὸ τελω-

— Μοῦ φωνάζατε, κ. Γοργία ; μοῦ φωνάζατε ;

— Ὁχι ! ὅχι... δὲ μίλησα... Εἶπα τίποτα ;...

Δὲν εἶπα τίποτα... Ὁχι... ὅχι...

Ὁ βῆχας ὄρμησε πάλι ἀπάνω του καὶ τὸ κραβᾶτι σείστηκε καὶ ὅταν μπόρεσε νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του, τὰ στήθια του σκιστήκανε δια ἀπομεία. Τὸν ἐνοίωθε ἡ Χρυσούλα νὰ διαλύεται, νὰ φεύγει, σὰν κάποιους σκελετοὺς ἀρχαίους, πού βρίσκονται στὴ γῆς ὑπερ' ἀπὸ χιλιάδες χρόνια καὶ ὡς τοὺς χτυπήσει ὁ ἀέρας ὁ σημερινός κ' ἡ σημερινὴ ζωὴ, γίνονται θρύμματα καὶ σκόνη καὶ φεύγουν.

Κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς τὸ ποτήρι τὸ νερὸ καὶ τοῦλεγε νὰ πιεῖ καὶ θά ἤσυχάζει. Κι αὐτὸς ἤρεμα τῆς παραμέριζε τὸ χέρι καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ χεῖλάματα.

Ἔβαλε τὸ χέρι του τὸ κοκκαλιάρικο, τὸ πεθαμένο, ἀπάνω στὰ μαλλιά τῆς Χρυσούλας καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Τίποτα. Ἐτρεψε λίγο μόνο. Πόσο τρομερὰ ἰγώιστὸς πρέπει νάμαστε γιὰ νὰ μὴ νοιώθω ἀπὸ κάποια μικρὰ τρεμουλιαζήματα χεριῶν πού μᾶς ἀγγίζουν, τοὺς μεγάλους σεισμούς πού γκρεμίζουν τόσες καὶ τόσες ψυχὲς καθεμὲρα γύρω μας !

Κάθεψε ἀργά, σερτὰ τὰ μαλλιά τῆς καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Τικὸ σπᾶσιμο, τοῦ «Συνδέσμου» λιγοστεύει ὁ κάπως ἀόριστος φόδος πού συγκρατοῦσε τὰ πάντα ἴσαμε τὴν ὥρα μέσα σὲ κάποιον κύκλο ἠθικὸ. Τώρα ἡ φανλοκρατία ἀνασκουμπώνει τὰ μανίκια τῆς κ' ἐτοιμάζεται νὰ μᾶς ξαναγῆξει σὸ φαῦλο κύκλο. Καὶ μιὰ καὶ ξαναπέσουμε σὲ δαύτονε, ὅχι πιά ἕνα εἰρηνικὸ καὶ καλοκάγαθο Γουδί, μὰ μιὰ ἀληθινὴ ἐπανόρθωσι θὰ μᾶς χρειαστεῖ γιὰ νὰ σωθοῦμε.

*

ΣΤΑ μάτια τοῦ κόσμου δ κ. Λαπαθιώτης εἶναι τὸ θῆμα πούπισε γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ «Σύνδεσμος»—ἂν, ἐννοεῖται, σωθεῖ. Ὁ Ρωμῖος δὲν εἶναι καθόλου ἡλίθιος, ὅπως τὸν φαντάζονται μερικοί, Ρωμιοὶ δυστυχῶς κι αὐτοί. Μόλις μαθεύτηκε λοιπὸν πῶς ὁ Λαπαθιώτης ἀποκηρύχθηκε ἀπὸ τὸ «Σύνδεσμο» γιατί τάχα ξεφούρνισε ξαφνικὰ καὶ προδοτικὰ 208 προβιθεσμούς, ὁ κοσμάκης ἀμέσως ἔκαμε τὴν ἀκόλουθη σκέψη :

— Γιὰ νὰ προβιθεστοῦνε 208 ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοί, εἶναι δουλειὰ πού χρειάζεται κάμποσες μέρες γιὰ νὰ τοιμαστῇ. Πῶς λοιπὸν ἔρχονται καὶ μᾶς λένε πῶς ὁ Λαπαθιώτης τοὺς τοίμασε τοὺς προβιθεσμούς ; αὐτοὺς μυστικά, τοὺς ἔστειλε σὲ Παλάτι καὶ ὑπογραφήκανε καὶ ὕστερα σὲ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖο νὰ τυπωθοῦνε, κι ὅλ' αὐτὰ σὲ μιῇ μέρᾳ μέσα καὶ μυστικά ; Θὰ πῇ μ' ἄλλα λόγια πῶς οἱ προβιθεσμοὶ εἰντοῦσαν ἔτοιμοι ἀπὸ μέρες καὶ τὸ μόνο λάθος τοῦ Λαπαθιώτη εἴτανε πού τοὺς ἔστειλε νὰ δημοσιευτοῦνε πρὶν τελιωσῇ ἡ πολιτικὴ κρίσις. Ἄρα ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πᾶπλωμα.

Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο ὄρα βάφτηκε στὴν κοινὴ συνείδηση ὁ «Στρ. Σύνδεσμος».

*

ΚΑΙ τώρα ; Ὁ «Σύνδεσμος» μπορεῖ νὰ κερδίσει αὔριο μὲ καμιά φρόνιμη πράξη του ὅ,τι ἔχασε χτές. Μὰ ἂν τὸ κερδίσει, πρέπει νὰ φροντίσει καὶ νὰν τὸ φυλάξῃ. Καὶ γιὰ νὰν τὸ φυλάξῃ, πρέπει ἐν' ἀνασυσταθεί, καθὼς λένε, ὅλη. νάλλαξῃ τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ν' ἐκπορευθῇ ἀλλῇ ταχτικῇ.

Μιὰ ἰδέα πολὺ σωστὴ διαβάσαμε τοῦτες τίς μέρες σὲν «Κήρυκα» τοῦ Βόλου. Στὸ «Σύνδεσμο» μέσα, λείει ὁ «Κήρυκα», χρειάζοντοσαν κ' ἕνα δυὸ διαλεκτοὶ πολιτικοὶ νὰ

(Πῶς μπόρεσε τόσο ἀδύνατη καρδιά, νὰ κρατηθεῖ καὶ νὰ μὴ σπάσει ;)

Ἔτσι θ' ἀργοχάδεψε καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά τοῦ ὁμορφου Φαίδωνα τὸ γέρινο καὶ πολυξέρο χέρι τοῦ Σωκράτη, τὸ μελισσταλαχτὸ ἐκεῖνο δέλι τοῦ μυστικοῦ πνευματικοῦ δέιπνου πού πρόσφερε τῶν μαθητῶν του σὲν ἀποχωρισμό.

— Ἀδύριον ἴσως, ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς κόμας ἀποκερεῖ.

— Ἔοικεν, ὦ Σώκρατες.

Σεμνός, ἀλαφροκοκινίζοντας ἀπὸ ντροπαλοσύνη ὁ Ἀθηναῖος ἔφηβος ἔσκυψε τὰ καλὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλιά του τ' ἄλικά κ' εἶπε μὲ μιὰ βαθύτατη, συγκρατημένη τρυφερότητα :

— «Ἔοικεν, ὦ Σώκρατες». Τίποτ' ἄλλο. Ὅτε θεατρικὴς χερνομίαις, οὔτε φανταράνικα, πομπώδεια ξεφωνητὰ.

Κι ὁ δύστυχος Γοργίας πού χαδεύοντες τὰ μαλλιά τῆς ὁμορφῆς Χρυσούλας, θυμήθηκε ὅλη αὐτὴ τὴν δλύμπια θλιμένη σκηνὴ πού ξετυλίχτηκε μέσα σὲ ἀττικὸ φῶς, ἀναστέναξε.

Κ' ἡ Χρυσούλα πού βιαζότανε νὰ γυρίσῃ τώρα σπῆτι τῆς, γοργοσάλεψε θέλοντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χᾶδεμα τοῦ Γοργία.

— Βιάζεστε, Χρυσούλα ;

— Ναι, ναί, πρέπει νὰ πάω σπῆτι. Πρέπει νὰ φύγω. Βιάζομαι.

Ὁ Γοργίας χαμογίλασε κι ὡς εἶδε τὴν πάρτα νὰ κλεῖ, ἔσκυψε κι ἀκουσε τὰ βήματα τῆς Χρυσούλας πού ἀλαργαίνανε μέσα σὲν διάδρομο καὶ καταβαίνανε τίς σκάλες καὶ σήνανε.

Καὶ σὰν ποσθήκανε, ρήχτηκε ἀπάνω σὲν κραβᾶτι του κι ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυὸ του τὰ χέρια τὸ προσκεφάλι σφιχτὰ, σφιχτὰ, σὰ νὰ εἴτανε γυναικία, κι ἄρχισε νὰ κλαίει. Χωρὶς κανένα θόρυβο—νὰ κλαίει, νὰ κλαίει.

(Ἀκολουθεῖ)